

»Χωρεῖμεν, ήκολούθησε, καὶ τρεῖς εἰς τὸ μνημεῖον·
»Δές ἔλθουν μὲ τὴν μητρικὴν νὰ ἐνωθῖσται ἀκόνιγ·
•Θὰ μεταβάλω εἰς θερμήν κατίδικα τὸ φορεῖον,
•Καὶ τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς θ' ἀπλάσω ώς σιγδάνην.
•Πόσον ὥρατίκα θέλομεν ὑπνώττε: ἡνωμένοι!
•Ξένης μητρὸς πλειότερον μήτηρ γενρὰ θερμαίνει.

—
»Ω, φέρε μέ τα! ἔκραξε μὲ ἀγωνίας στόνον.
»Γηνώττουν πάντες οἱ νεκροί... δμως ἕγω νὰ κλείσω
•Τοὺς ὄφθαλμούς δὲν δύναμαι... Ω, νὰ τὰ ἴδω μόνον,
•Μίαν στιγμὴν νὰ τὰΐδω καὶ λάβε τὰ ὅπισσα!..
Καὶ τῆς φωνῆς της κλεψυθυμηρῶς ἠκούετο ὁ θῆρας
•Πλὴν διεκποκαὶ ἔκραξε βιγνίσσασα: «Τί ψῦχος!»

—
»Βλέπεις, τῇ εἶπα κατηφῆς, γεζνίς τεθυγκυῖα,
•Όποιον ψύχος τῶν νεκρῶν αἰσθάνεται τὸ σῶμα;
•Άφες λαπένη νὰ ζήσωσι τὰ τέκνα σου, Μαρία,
•Καὶ νὰ τὰ θάλπῃ τῆς Λωῆς ὁ θύλιος ἀκόμα.
•Κοιμοῦ, ω μήτηρ δυστυχῆς, κοιμοῦ ησυχωτέρα,
•Τὴν Θεοτόκου ἔχουσι τὰ ὄρφανὰ μητέρα.»

Βαθὺν ἀρῆκε στενάγμαδν τὸ κάτωχρόν της στόμα,
Καὶ μὲ εἶδε τόσον κατηφῆς καὶ τόσον ἀλλοκήτως,
Ωστε θαμάνθην δάκρυον ἐλέους εἰς τὸ σῶμα.
Σιωπηλὴ διέμενεν εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
Καὶ ύπ' ἔθεώρει πάντοτε γαρίς νὰ μοι λαλήσῃ
•Η μήτηρ δὲν ηδύνατο εἰσέτι ύπ' ἀπαντήσῃ...

—
Πλὴν τέλος ἐψιθύρισε περίλυπος «Ἄξ Ζήσουν!
•Τὸ ζεύγος τῶν ἀγγέλων μου ἡ γῆθὲ τὸ παγώσῃ
•Νὰ μὴ τὸ δώσῃ δ Θεὸς τὸ μνῆμα νὰ γνωρίσουν,
•Οὐδὲ τὸ ψῆχος τὸ δριμὺ αὐτὸς νὰ αἰσθανθῶσι...
•Μόνον ἕγω ἀς σκήπωμαι, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐνθυμοῦνται,
•Κ' ἐγίστε τὴν δύσηστρον μητέρα νὰ λυποῦνται!»

—
Καὶ πρὸς τὴν πόλιν βλέπουσα μὲ ἀγέκριστον ἐδύνη,
Εἶπεν «Ἐκεῖ τὰ τέκνα μου ὑπνώστουσιν θρέμα!
•Πλὴν τώρα εἰς τὴν ἔρημον καὶ ὄρφανήν των κλίνην,
•Δὲν ἀγρυπνεῖς ἀλλοτε πέμπτηρικόν μου βλέμμα...
•Ἀνέγερθουν; ἀν τῆς μητρὸς ζητήσουν τὴν ἀγνάλην;
•Ω τέκνα μου!» ἀγέκριξε μετὰ λυγμῶν καὶ πάλιν.

—
Άλλο? αἴρυντος τρίς φωνὴ γλαυκὸς ἀντίγησε, καὶ τὸ σῶμα
Τῆς τεθυγκυῖας ἔστρεψε περίφοδον καὶ πλάνον.
Ως νέα λεύκη ἔκλινε τὸ λιγυρόν της σῶμα,
Κ' ἡ κόμη ἐκυμάτισεν ἐπάνω τῶν σεσκίων.
•Μὲ κράζουν κάτω,» ἔκραξε στενάζουσα Βαθέιας.
•Καὶ θύμως πόσον εἴλιος ἀυτὸς ὁ οὐρανὸς ὄφατο!...

—
Καὶ τῶν δοτέρων ἔθλεπε τὴν λάμψιν μὲ ἀπληστίαν.
•Εθάρρεις έτι θύελε μαζῆ της νὰ τοὺς λάβῃ,
Καὶ φῶς εἰς τοῦ μνημείου της νὰ γύσῃ τὴν σκοτίαν.
Οἴμοις τοῦ τάφου ποῖον φῶς τὰ σκέτη ποτὲ πάνει..
Κατὰ τὸ Λότον θυτερον ἐστράφη ἐκεῖ κάτω,
Τῶν ὄρφανῶν της ἡ δυάς μακράν της ἐκοιμᾶτο!

ΣΤ'.

Κραυγὴ καὶ πάλιν τῆς γλαυκὸς ἠκούσθη ἀποκισία.
Μὴ ἡτο Χάρωνος φωνὴ, μὴ σάλπιγξ ἐνταρίζ;
Βημάτων ἤγον ἤκουσα βωδὸν καὶ τεθλιμμένον,
Καὶ εἶδα σάβανα πολλῶν νεκρῶν προσεργυμένων.
Μ' ἡτένειζον καὶ ἰεάδιζαν μὲ ὑπνοβάτους βῆμα,
Καὶ κατεκλίνετο εἰς εἰς εἰς τὸ ψυχρόν του μνῆμα...

—
Ἐμπλεως τρόμου ἔστρεψε πρὸς τὴν γενρὰν Μαρίαν,
•Άλλὰ δὲν εἶδον τὴν λευκὴν ἐκείνην ὀπτασίαν.
Μόγον τοῦ κρέους τάφου της ἐστίστη τὸ χῶμα,
•Κ' ήκουσα στόνον θυτερον μίαν σορὰν ἀκόμα.
•Αλλοίδονον· καὶ ὑπὸ τὴν γῆν στενάζουμεν εἰσέτι,
•Κ' εἶναι Λωῆς συνέγεια τοῦ μνηματος τὰ ἔτη!

—
Εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ τάφου της μὲ εὔρεν ἡ ἡμέρα.
•Πλήρως φωτὸς ἀνέτισλεν ἡ Καθαρὰ Διαυτέρα,
Καὶ θῆρας κιόδωνος γλυκὺς εἰς προσυγὴν ἐκάλει.
•Πλὴν τὴν ἡμέραν τὴν σεπτήν τοῦ ξενόδρομος κρεπάλη...
Μὲ τὴν φωνὴν τοῦ κιόδωνος θηροῦντο παραφύνως,
Τυμπάνων κρότοι, καὶ αὖλοι ἀγίεσοι συγγρόνως.

—
•Αφεῖς τοὺς τάφους ἔβαινα μὲ κουρασμένον βῆμα,
•Πλὴν εἰς τὰς στήλας τοῦ Διὸς ἀνθεώπων εἶδα κῦμα.
Οἵμοις πληθὺς γριστιζῶν, οὐχὶ πληθὺς δαιμόνων,
•Ἔψαλλον ἄσματ' ἀσεβῆ μὲ ἀναιδείας τὸνον.
•Κ' ἡτο ἐμπρός των ἡ κοιλάς τῶν τάφων ἡ ἀγία,
•Κ' εἶχε τὰς θύρας ἀνοικτὰς ἐκάστη Ἐκκλησία....

—
Συννεφωμένος, ἀπελπις, καὶ μὲ εἰγὴν βαθεῖαν,
Διέσχισα μὲ ἀποστροφὴν τὰ θορυβοῦντα σμήνη,
•Κ' εύρεθην πέραν τῶν Στηλῶν εἰς ἔρημον πλατεῖαν.
•Α, ποία ἐπνευμήν εἰκεί οὐράνιος γαλήνη!
•Ανέπνευσον· καὶ ἐράδιοι εἰς στίχους κυπαρίσσων.
•Μὲ εἶγε φέρει δύσπνοιαν ἡ θέα τῶν μεθύσων!

ΔΧΙΛΔΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Π. Ρ...

—
Πτωχὴ μου εῖλη! διατί μαραίνεσται, εἶπε μοι,
Καὶ φεύγουσα ἡ εὔσμαρος φυλεττοῖς Λωῆς σου;
•Η θηρεύσις σου διατί ὡς ἔνθος μύρτου τρέμει,
Καὶ κατ' ὄλιγον κλείσουσιν οἱ νέοι ὄφθαλμοι σου;
Τί ἔχεις τί καὶ ωχριάς; τί ἔχεις καὶ λυπεῖσαι,
Κ' ἐπιθυμεῖς τὸν θάνατον καὶ ὑπὲ δὲν ἐνθυμεῖσαι;

—
Λοιπὸν δὲν μὲ ἔχεις τίποτε; λοιπὸν μηδὲν σου εἴμαι!
—Οστείς οὐδένα ἀγαπᾶ, αὐτὸς τὸ φῶς ἀφίνει...—
Ως ἀθυρματικάντον ἐνώπιόν σου κείμαται,
Καὶ ἡ ψυχὴ σου δι' αὐτὸς τὸν θάνατον προχρίνει...
Διὸς μὲ ἀγαπᾶς θύελες ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃς.
Δεν μὲ ἀγαπᾶς καὶ δι' αὐτὸς ποθεῖς νὰ τελευτήσῃς!

—
Τί ἔχεις, τί; Μὴ τὸν νεκρὸν δοτεῖς κοιμᾶται κάτω
•Ἐπόθησες; Μὴ δι' αὐτὸς βιάζεσαι νὰ φύγῃς;
Μὴ σ' ἐνοχλεῖ δ ἔρως μου καὶ μήπως σὲ ταράττω;
Πολλάκις σ' εἶδον στενάγμαδν ἀκέυστον νὰ πνίγῃς,
Πολλάκις σ' εἶδον μὲ ἔνδακρο νὰ μὲ ἀτενίζῃς ὄμμα,
Ως νὰ μὲ λέγῃς «ἀγαπῶ ἐνὸς μνημείου χῶμα!...»

—
Οὐ, εῖθε, εῖθε, δ Θεῖς νὰ ἔδιδεν, ω φίλη,
Ἐγὼ νὰ τὴν δικαιοῦσθαι δὲν θέλως εἰκείνος...
Θὰ ξέμον εἰς τὰ στήθη σου καὶ εἰς τὰ πιστά σου χεῖλη,
Ως ζῆται εἰς θυτερὸν δ μαραμένος χρίνος...
Οὐδέποτε ἐφίσησα τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα,
Οὐσογένεστα εἰς τὸ μνημεῖον χῶμα!...